

ὅτι μόνον λόγοι φρονήσεως ἔξερέον, καὶ σχεδὸν σκανδαλίζομαι ἀκούων νὰ μ' ἔξοτρύνῃ εἰς τὴν ἀρετὴν, ἐκεῖνος παρ' οὐ ἀνέμενον θωπείαν τινὰ τῶν ἑλαττωμάτων μου. Εἰξεύρω ὅτι τὸ κρᾶμα τοῦτο τῶν ἀντιθέτων αἰσθημάτων, ὅπερ ἔγὼ βδελύσσομαι, δὲν ἀπαρέσκει τοῖς συγχρόνοις, ἀλλ' ἐμμένω εἰς τὸ φρόνημά μου καὶ μόνος ἔγὼ ἀν μείνω.

Καὶ ἐπὶ τέλους θέλεις νὰ σοὶ ἔξομολογηθῶ τὰ πάντα; ἡ μουσικὴ μοὶ φαίνεται τέχνη διαφεύρουσα καὶ διὰ τοῦ εὐγενοῦς προσέτι καὶ διὰ τοῦ ὑψηλοῦ, ὃν ἔστι κάτοχος. Ἐκλεπτύνει καὶ ἔξάπτει τὴν αἰσθητικότητα, καὶ ἴδοι διατὶ τὴν ἀποστρέφομαι. Συγκινεῖ καὶ ἔξημερόνει καὶ ἴδοι διατὶ τὴν περιφρονῶ. Η περιώνυμος ἔκεινη λέξις τοῦ ιδανικοῦ, δι' ἣς ἥμισται ἡ δικιολογία τῶν φεμιβασμῶν ὃπου μᾶς βυθίζει, μοὶ φαίνεται λέξις κενὴ σημασίας, καὶ ἀπατηλοτέρα τῆς κρήνης τοῦ Ιουένου, τῆς φιλοσοφικῆς λίθου καὶ τοῦ ποτοῦ τῆς μακροβιότητος. Εἶναι τῆς φρονήσεως ὁ προορισμὸς εἶναι νὰ κρατῇ ἐν ἰσορροποίᾳ τὴν ἀνθρώπινην φύσιν ἀποτρέπουσα αὐτὴν τῆς ὑπερβαλούστης ἑτεροδιαροῦς κλίσεως, αἱ Κυρενήσεις τῆς σημερινῆς ἐποχῆς θὰ ἐπραττον συνετῶς ἀπαγορεύουσαι ἐπὶ πεντήκοντα ἔτη, καὶ ἵσως ἔτι πρὸς, πᾶσαν ἔκτελεσιν ὅποιουδήποτε μουσικοῦ ἔργου. Δὲν στερούμεθα αἰσθητικότητος, διότι ὁ πωςδήποτε κατέχομεν ἔκαστος πλέον ἢ ὅση ἀπαιτεῖται νὰ καταστήσῃ δυστυχεῖς δέκα ἀνθρώπους τῶν προγενεστέρων γενεῶν ἀλλὰ στερούμεθα ἐνεργητικότητος καὶ θελήσεως.

Αἱ καρδίαι ἥμῶν δὲν ἔχουν ἀνάγκην ὑπερμέτρου διεγέρσεως, καὶ δύνανται ν' ἀρκεσθῶσιν εἰς ὅσα αἰσθήματα κατέχουσιν ἀλλ' οἱ χαρακτῆρες λίαν δυσχερῶς καθίστανται δραστικοὶ καὶ ἀποφασιστικοί, ὅσον αἱ καρδίαι εἶναι φιλάνθρωποι καὶ ἡμερο. Οὐχὶ πλέον ἡ σὲ τυφλώττω πρὸς τὰ μεγάλα πλεονεκτήματα δι' ὃν ἔέχουσιν οἱ σύγχρονοι. Ποτὲ τὰ γερικὰ ἥθη δὲν ὑπῆρξαν, πιστεύω, ἡπιώτερα, εὐχερέστερα, καὶ ἀγαστότερα, ποτὲ ὁ ἀνθρώπινος οἶκτος δὲν ἐπέδειξε μείζονα ἑτοιμότητα καὶ δρμὸν, ἢ κατὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν ποτὲ αἱ ψυχαὶ δὲν ἐγγραγαλλισθησαν διὰ τοιαύτης ιερᾶς φρυκιάσεως συμπαθείας, ἀλλὰ, κατὰ παράδοξον ἀντίθεσιν ποτὲ δὲν εἴδομεν μείζονα δειλίαν, μικροψυχίαν καὶ ἀσθένειαν. Ἐλλείπει ἐφ' ὅλων ἥμῶν τῶν πλεονεκτημάτων τὸ ἄλας, ὡς εἰπεῖν, ἢ τὸ συνεκτικὸν στοιχεῖον τῆς δραστικότητος καὶ τῆς φιλαληθείας. Η αἰσθητικότης ἡ τοσοῦτον εὐχερῶς ἔξεγειρομένη, ἔξιππάζεται ἔτι εὐχερέστερον.—Σκιὰ μόνον τὴν ἀποδειλιᾷ, πνοὴ μόνον τὴν παγόνει, καὶ φαντα-

σία κενὴ τὴν παραλύει καὶ τὴν ἀπομαραίνει. — Βαδίζομεν διὰ τῆς κοινωνίας, ὡς διερχόμεθα δωμάτιον νοσοῦντος ἐπὶ ἄκρων τῶν ποδῶν σιωπῆλοὶ ὡς σκιαὶ, ἢ ψιθυρίζοντες χαμηλῇ τῇ φωνῇ λέξεις ἀνακοπτομένας ἐν τῷ λάρυγγι, ὡς ἀν ἡρώτων αὐταὶ ἔαυτας, μή τοι ἀσυνέτως ἐπραττον ἀφιπτάμεναι. Φαίνεται ὅτι ἡ ἀνθρώπινος φωνὴ διάκειται εἰς ἐποχὴν μεταμορφώσεως, καὶ ὅτι τοῦ λοιποῦ προτίθεται νὰ διαγωνισθῇ πρὸς τοὺς μυστηριώδεις ψιθυρισμοὺς τῶν πνευμάτων. Η ἀλήθεια ἡ τρανῶς ἀπαγγελομένη φαίνεται ἡμῖν ἐπικίνδυνος. Θέλομεν νὰ τὴν ἐννοήσωμεν ἐρχομένην ἔξωθεν διὰ σημάτων τηλεγραφικῶν, καὶ χειρονομίας ἀφώνου. Τὸ δὲ θάρρος ἥμῶν καὶ ἡ δραστικότης εἶναι ὡς εἰπεῖν ἀρνητικὰ, καὶ ἀπέχομεν τοῦ κακοῦ ἐν μείζονι ἀρεσκείᾳ ἢ ἐν ὅσῃ πράττομεν τὸ ἀγαθόν. Εἰς τὴν ἡθικὴν ταύτην δειλίαν ἐνωσον φυσικόν τινα πυρετὸν καὶ ἀνησυχίαν πάντη ἀγνωστα τέως. Ο νεώτερος ἀνθρώπος ταράσσεται ἀδιαλείπτως ὡς ἀν ἐκεντάτο ὑπὸ ἄστρου ἀφανοῦς. Αγγωστα τῷ εἶναι ἡ ἡρεμία καὶ ἡ ἀνάπauσis, καὶ ὅμως πλειότερον ταράσσεται ἡ ἐνέργει, καὶ πλειότερον ἀσχολεῖται ἡ ἔκτελε. Καὶ λοιπὸν τὰς γεννεὰς ταύτας τὰς ἔξιθενημένας, ὃν τὰ νεῦρα ἔξελεπτύνθησαν, ὑποβάλλεις εἰς τὰς συνεχεῖς ἡδυπαθείας τῆς μουσικῆς!

Ναί! ἡ μουσικὴ ἐπρεπε νὰ προγραφῇ οὐχὶ μόνον ὡς ἡθικὴ πληγὴ, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐναντία τῆς ὑγιεινῆς τῆς προσφυμούς εἰς τὴν ἰδιοσυγκρατίαν τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων. Πᾶσα ἐποχὴ ἔχει τὴν ἰδιοσυγκρατίαν τῆς, ὡς ἔχει καὶ τὸ ἰδιάζον αὐτῇ πνεῦμα, καὶ διὰ τοῦτο ὥφειλε νὰ κανονίσῃ προσκόντως τὴν φυσικὴν καὶ ἡθικὴν ὑγιεινὴν τῆς πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἰδιοσυγκρατίας ταύτης. Ά! ἐάν εἰχον εἰσέτι τὴν εὐτυχῆ αἰματώδη κρᾶσιν τῶν πατέρων ἥμῶν, θὰ ἥμην βεβαίως ἡττον αὐστηρός. Διότι ἡ μουσικὴ δὲν ἀπειλεῖ τοὺς αἰματώδεις καὶ τούναντίον δύναται νὰ τελειοποιήσῃ αὐτοὺς ἡθικῶς. Είναι κέντρον ὥφελιμον πρὸς κίνησιν τῶν βαρέων αὐτῶν ζωϊκῶν πνευμάτων, πρὸς τειναγμὸν τῆς παχυλῆς αὐτῶν ψυχῆς, καὶ προσέτι διὰ νὰ τὴν φέρῃ εἰς μετάνοιαν διὰ τὰς χυδαίας καὶ θορυβώδεις ἀπολαύσεις εἰς ἀς ἀρέσκεται.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

EMILE MONTEGUT.

ΖΕΦΥΡΟΣ.

Eἰκὼν τοῦ K. Voillemot.

Η εἰκὼν, ἡ δημοσιεύμενη ἐν τῇ *Xρυσαλλίδι*, εἰναι ἔργον τοῦ K. Voillemot· παριστᾶ δὲ τὸν Ζέφυ-

ρον ιπτάμενον ἐν μέσῳ ρόδων καὶ ἀνθέων. Τὸ πᾶν μειδῷ ἐν τῇ εἰκόνι ταύτῃ, τὸ πᾶν ἑλαφρῶς ταράττεται καὶ ὁ θεώμενος αὐτὴν αἰσθάνεται τὴν πνοὴν τοῦ εὐφροσύνου τούτου ἀνέμου, καὶ ἀκούει τὸν τερπνὸν καὶ γλυκὺν συριγμόν του. Δικαίως δέν δύναμεθα νὰ εἰπωμεν ὅτι ἡ γραφική εἶναι ἐνίστε καὶ ποίησις λαλοῦσα, τέχνη τέλος δυναμένη νὰ μεταδιδῃ εἰς τὰ ὑπ' αὐτῆς παριστανόμενα ἀντικείμενα καὶ αὐτὴν τὴν κίνησιν, ὡς φαίνεται ἐν τῇ παρούσῃ εἰκόνι, ἥτις εἶναι ἀμυδρὸν τῆς πρωτοτύπου ἀπομίμημα.

Γ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ

ΝΕΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ.

· . Εἶναι τὸ λεύκωμα σταυρὸς κατὰ τῆς ἀπουσίας,
Κατὰ τῆς λήθης δένεις, καὶ κῆπος τῆς φιλίας·
Λειμῶν τῆς μημής ἀφίστα τὰ ρόδα τοῦ φυλάττων·
Καὶ ἀνθοδέσμη προσφιλῆς μὲ ἄνθη δνομάτων·
Πᾶν ὄνομα ἐντὸς αὐτοῦ ὡς ἄνθος κυματίζει,
Ἄγαπη τὸ καλλιεργεῖ καὶ μνήμη τὸ ποτίζει!

Κ' εἶναι τὸ λεύκωμα ζωὴ δευτέρα τῶν θανόντων,
Τοῦ παρελθόντος στεναγμός, καὶ γλώσσα τῶν ἀπόντων.
Νεκροταφεῖον συμπαθές, καὶ πᾶν λευκόν του φύλλον,
Ἐν εἶναι ἐπιτύμβιον συναντηθέντων φίλων.
· Η λήθη μάτην προσπαθεῖ νὰ ἔμθῃ—δὲν ἔμθαίνει.—
Τῆς μημοσύνης τὸ φρουρεῖ λυχνία κρεμαμένη . . .

· Ιδὼν τὸ λεύκωμα, ιδού· ἀλλ' ὅμως, νεανία,
Τὸ ιδιόν σου, πίστευσε, εἰν' ἀλλειπεῖς, κάμμια
Κατηραμένη ὑπαρξίεις ἐντός του δὲν ἐτάφη·
· Η δυστυχία εἰς αὐτὸ δάκομη δὲν ἐγράφη.—
Κισσός τὸ στέφει, τὸ κοσμοῦ καὶ δάφναι καὶ μυρσῖναι,
Καὶ μόνον ἡ κυπάρισσος ἡ ἔρημος δὲν εἶναι . . .

Δὲν εἶναι κῆπος τέλειος κυπάρισσον μὴ τρέφων,
Εἶναι γαδὸς χωρὶς σταυρὸν, αἰθήρος χωρὶς συννέφων.
· Ω, τ' ὄνομά μου ἃς δεχθῆ ἡ φιλικὴ ψυχὴ σου
· Καὶ μέστη μύρτου καὶ κισσοῦ ὡς κλῶνα κυπαρίσσου.
Μή μ' ἀπωλῆς ἐργόμενον ταφήν νὰ σὲ ζητήσω·
· Αν ζῶν δὲν ἔζησα ποτὲ, ποιῶ νεκρὸς νὰ ζήσω . . .

Ναὶ· ἄφες, ἄφες με κισσὸν φιλίας ν' ἀναπνεύσω,
Καὶ, δάφνην ἃν δὲν ἔδρεψα, εἰς δάφνην νὰ ἐκπνεύσω.
· Αφες τὸ πᾶν ν' ἀπαργοῦθω, ἀφοῦ τὸ πᾶν μ' ἀρνήθη,
Καὶ ὡς Ἐκείνη νὰ εἰπῶ πρὸς τὴν ψυχήν μου ἀλήθη! Ια
Καὶ ὅταν πάσα θλίψις μου ὑπὸ τὸ μνῆμα παύσῃ,
Σὺ χρεῖς ἔνα δάκρυον, Ἐκείνη δὲν θὰ κλαύσῃ . . .

· Ω, ἃν Ἐκείνη μ' ἔχλαιεν, ἃν μ' ἔχλαιεν Ἐκείνη!
· Τότ' ἡ ζωὴ μου ξηλεῖν πάσταν στιγμὴν νὰ σθένῃ,
Διὰ νὰ κλαίῃ πάντοτε, νὰ κλαίῃ αἰωνίως,
Καὶ ὡς κλαυθμός της δι' ἐμὲ γλυκὺν θὰ ἥτο βίος . . .

Θὰ ζῶν εἰς τὴν μνήμην τῆς κ' εἰς τὴν ἐσχάτην κλίνην,
Νεκρὸς δι' δλοὺς σας, πλὴν ζῶν, ὑπάρχων εἰς Ἐκείνην!

Συγχώρει, φίλε, σ' ἀδικῶ· τὸν ἀφρονα συγχώρει . . .
· Αλλ' ἥτο κ' εἶναι δι' ἐμὲ τὸ πᾶν αὐτὴ ἡ κόρη.
Τι νὰ τὸ κρύπτω; ή Πατρίς, ή μαῦστος, ή φίλα,
Τὸ πᾶν δὲν εἶναι δι' ἐμὲ, δὲν εἶναι ή Μαρία . . .
Μαρία λέγεται τὸ πᾶν, εἶναι τὸ πᾶν Ἐκείνη—
· Ιδὲ, ίδὲ φανατισμός, ίδὲ παραφροσύνη! . . .

· Αλλ' ἂν τὴν ήσευρες καὶ σὺ φανατικὸς θὰ ἥσο·
Νομίζω πῶς τὴν ἀδικῶ ἂν ἄλλο τι ποθήσω.
Δὲν τὴν γνωρίζεις, φίλε μου, δὲν εἶδες σὺ ἀκόμα
Τὴν ἐθενώδη κόμην της, τὸ κάθυγρόν της ὅμμα.
Εἴν' ὅχιος ἔμπροσθεν αὐτῆς τῆς γῆς αἱ Νεαράδες;
Δὲν τὴν γνωρίζεις, δυστυχῆ! Εύδαιμων, δὲν τὴν εἶδες...

Ποτὲ παρθένος ὡς αὐτὴ δὲν ἐγεννήθη μία,
Εἶναι ὀνείρου ῥεύματος ἡ θέση της, θρησκεία
· Ο ἔρως της, ποιήσεως ἐστία ἡ ψυχὴ της.
Θωπεία καὶ παράπονον ἡ ἀσθενής φωνὴ της . . .
· Ή, πόσον παραφέρομαι, θ, πόσον λησμονοῦμαι!
· Αλλοίμονον! γράφω πρὸς σὲ κ' Ἐκείνην ἐνθυμοῦμαι!

Σὺ ἀνατέλλεις ὡς ἔγω . . . παιδίον, συλλογίσου!
· Μή σπεύδης τόσον, πρόσμεινε, τὸ θάξιος σου φοβήσου . . .
· Ισως τοὺς ἄλλους πρὸς στιγμὴν δοις πορῶν φωτίσῃς,
· 'Αλλ' ὡς δάστηρ ἀγνώριστος εἰς τὸ κενὸν θὰ δύσῃς·
· Αστέρες πόσοις ἄνωθεν ὡς φίλοι μᾶς φωτίζουν,
· Χωρὶς νὰ παρατηρηθοῦν, χωρὶς νὰ τοὺς γνωρίζουν . . .

· Ημεῖς, ἀπόκληροι ήμεῖς, ἀπὸ τὴν εἰμαρμένην,
· Ψάλλομεν ἄσμα τῆς Ἐδέμι εἰς χώραν κολασμένην,
Καὶ ἔντονος πέριξ μας ὡς ἄνθρωποι ἀκούουν·
Δὲν ἔννοοῦν, καὶ δι' αὐτὸ φυχρῶς μᾶς ἀποκρούουν . . .
Καὶ ἀμφιβάλλομεν κ' ἡμεῖς, ἐκ τούτων πληγωμένοι,
· Αν εἴμεθα παράφρονες, ἀργοί, ή ἐμπνευσμένοι!

· Αλλ', μὴ τὸ δάκρυ δι' ἡμᾶς τῆς μοίρας εἶναι φόρος;
· Μή εἶναι, μὴ τὸ Γολγοθᾶ, τοῦ Παρνασσοῦ τὸ ἔρος;
· Μήπως ἔκ του Ἀχέρωνος πηγάδ' ἡ Κασταλία;
· Μή πίνης θύρω ἔκ αὐτῆς, μὴ πίνης, νεανία!—
· Θὰ φαρμακεύσῃς τὴν ψυχήν, τὸ κεῖλος ἡν δροσίσῃς·
· Εἶναι πικρὸν, κ' εἰς δάκρυα θερμά θὰ τὸ ἐκχύσῃς...

· Ήξεύρω· δὲν σὲ ἀγαπᾶ, σ' ἐπρόδωκεν ἐκείνη·
· Αλλ' ἐκδικεῖσαι, ἀφοῦ σὲ τῶν ἄλλων δὲν προκρίνει . . .
· Εἶσαι τῆς γῆς ὁ ἐραστής, δὲν εἶσαι τῆς ήμέρας.
Δὲν σ' ἀγαπᾷ, δὲν ἀγαπᾷ ὁ σκώλεκς τοὺς δάστερας!
· Εἶναι αὖτις ψυχή, εἶναι τυφλὴ καρδία,
· Εἶναι γυνή . . . τὴν ἐπλασεν ἀήρ καὶ ἀστατία!

· Θέλεις, ἃν ὅχι εὐτυχής, νὰ ζήσῃς καὶ θρέμα;
· Τὴν λύραν θραυστε, τῶν μουσῶν μὴ ἀγαπᾶς τὸ στέμμα·
Τὸν πηχυνὸν λάβε τοῦ Ἐρμοῦ, τὸν κάλαμον ἀρνήσου,
· Ας σὲ ἐμπνεύσουν ἀριθμοὶ καὶ ὅχι ἡ ψυχὴ σου . . .
Φεῦ· εἰς τοὺς ἄλλους βάλσαμον λάσεως χαρίζω,
· Καὶ τάς ιδίας μου πληγῆς νὰ κλείσω δὲν γνωρίζω!

ΖΕΦΥΡΟΣ.